

GÜL ÇOCUK

Geçmiş zaman içinde

Yumurta sepet içinde

Dereler hızla akar iken

Kuşlar cıvılda iken

Dünyanın en güzel ülkesinde güller gibi kokan bir Gülşehri varmış. Bu şehirde insanlar, hayvanlar, çiçekler, güller, böcekler kısacası tüm canlılar uyum ve mutluluk içinde yaşamış. Güller, yağmur suları ile beslenir, güneş ışınları ile renklenir, rüzgâr esintileri ile etrafa hoş kokular yayar, bu hoş kokularla arıları kendilerine çekermiş. Arılar, güllerden topladıkları bin bir çeşit polen ile tadına doyum olmaz bal üretirlermiş. İnsanlar da güllerden faydalanırmış. Gül yapraklarından baldan tatlı reçeller, mis kokulu karışımlar yaparlarmış. Çocuklar ve hayvanlar saatlerce oyun oynar, yorulduklarında gül bahçelerinde dinlenirlermiş. Bu eşsiz şehirde dereler ve nehirler neşe ile çağlar, ağaçlar coştukça coşar, her yeri yeşile boyarmış.

Günler haftaları, haftalar ayları, aylar da yılları kovalamış. Gülşehri gittikçe kalabalık olmaya başlamış. Zamanla artan nüfus nedeniyle insanların ihtiyaçları da artmış. İnsanlar ağaçları kesip evler, köprüler yapmışlar. Ortaya çıkan çöpler, etrafa saçıldığı için çöp dağları oluşmaya başlamış. Gül kokularının yerini çöp kokuları almaya başlamış. Nehirlerdeki sular kirlenmiş, canlıların ihtiyacını karşılayamaz olmuş. Kirlenen hava yüzünden güneş şehri ne kadar ısıtacağını bilemez olmuş. Bulutlar yağmuru ne zaman durdurması gerektiğini fark edemiyormuş. Rüzgâr, hangi yöne eseceğini karıştırır olmuş. Hal böyle olunca iklim bozulmaya başlamış. Dereler bazen taşar bazen kurur olmuş. Kışlar daha sıcak yazlar daha yağışlı hale gelmiş. Bu durum karşısında bitkiler de ne yapacağını şaşırılmış. Güller havalar ısındı sanarak çiçek açtıklarında, soğuk esen rüzgâr ve yağışlar yüzünden yapraklarını döker olmuş. Üşüyen ağaçlarda meyve oluşmamaya başlamış. Sonunda Gülşehri yaşanılmayacak hale gelmiş. Şehirlerinde eski huzuru bulamayan insanlar birbirleriyle tartışır olmuşlar.

Nihayet şehrin Kralı işe el atmaya karar vermiş. Günlerce, haftalarca düşünmüş, taşınmış. Ama hiçbir çare bulamamış. İşin içinden çıkamayacağını anlayınca vezirini yanına çağırılmış. Pos bıyıklarının altından güçlkle duyulan kalın sesi ile:

--- Şehrin dört bir yanına haber salın. Şehrimizi eski haline getirmek için önerisi olan kim varsa toplayıp getirin, diye emir vermiş.

Vezirin önderliğindeki kralın adamları tüm şehri dolaşp her yere haber salmışlar. Gülşehri'ni eski haline getirmek üzere fikri olan yüzlerce kişiyi saraya toplamışlar. Kral, karşısında toplanan kalabalığı görünce çok memnun olmuş.

--- Anlaşılan, şehre verdiğiniz zararın farkına varmışsınız, demiş.

Kalabalık hep bir ağızdan:

--- Çok pişmanız Kralım, diye bağırmış.

--- Şehrimizin mis kokulu günlerini özledik, diye haykırmış ihtiyar bir kadın.

--- Elimizden geleni yapalım, diye bağırmış bir genç adam.

Ancak ne kadar pişman olsalar da doğanın eski haline gelmesi için uzun zaman gerekiyormuş.

Kral:

--- Ne yapmamız gerektiği konusunda fikri olanlar sırayla konuşsun o zaman, demiş.

Tüm fikirler tek tek konuşulup tartışılmış. Fakat ortada işe yarayacak adam akıllı bir fikir yokmuş. Bütün ümitler yitirilmişken kalabalığın içinden bir çocuk sesi duyulmuş. Bakışlar bir anda saçları güneşten daha sarı, gözleri denizlerden daha mavi, teni süttten daha beyaz çocuğa dönmüş. Çocuk:

--- Kralım, demiş. Şehrimizin bir köşesine bin bir adam görevlendirin. Onlar bin bir gün boyunca insanlara doğayı, suları, canlıları koruması gerektiğini anlatsın, demiş.

Çocuğun bu önerisi üzerine kalabalıktan homurtular yükselmiş.

--- Tamam, ama yine de doğanın düzelmesi yüzlerce yıl sürer, demiş içlerinden biri.

Bunun üzerine çocuk:

--- İnsanlar doğaya karşı davranışlarını düzeltirse ben de Bilge Kartal'dan yardım etmesi için ricada bulunurum, diye karşılık vermiş.

Çocuğun bu sözlerinin ardından Kral dâhil herkes katıla katıla gülmeye başlamış. Kral:

--- Komik olma çocuk. Bugüne kadar hiçbir insan Kara Dağ'a tırmanıp Bilge Kartal'ın yuvasına ulaşamadı. Sen çocuk halinle bunu nasıl başarabilirsin ki, diye sormuş.

Fikrinin komik bulunmasına aldıriş etmeyen çocuk:

--- Siz halkımızı bilinçlendirin Kralım. Size komik gelse de ben de elimden geleni yapacağım, diyerek saraydan ayrılmış.

Kral gülmeye devam ederken vezirine dönmüş ve:

--- Şehrin bin bir köşesine bin bir adam yerleştirip bin bir gün boyunca halkı bilinçlendirin. Őu komik çocuğun haklı olduğu bir Őey varsa o da halkımızın bilinçlendirilmesi gerektiğidir, demiş.

Kendisine glnmesine aldırış etmeyen ocuk yola koyulmuş. Az gitmiş, uz gitmiş. Dere tepe düz gitmiş. Yağmur demeden çamur demeden yürümüş. Sert esen rüzgarlara, soğuk yağmur sularına, kızgın güneş ışınlarına meydan okuyarak haftalarca yürümüş. A kalmış, susuz kalmış ama pes etmemiş. Karşısına çıkan tüm güçlüklere göğüs germiş. Ve sonunda dev kanatlı Bilge Kartal'ın yuvasına varmış. Bilge Kartal dev kanatlarını açmış, kaşlarını atmış ve ocuğa:

--- Sen burada ne arıyorsun, diye sormuş. ocuk:

--- Sizi rahatsız etmek gibi bir niyetim yok Bilge Kartal. Gülşehri yaşanılmaz hale geldi. Sizden yardım istemeye geldim, diye cevap vermiş.

Bilge Kartal, Kara Dağ'ın tepesinden aőaęıya, kirli dumanlar içinde kaybolmuş Gülşehri'ne bakmış.

--- Bu güzelim Şehri siz bu hale getirdiniz. Eski haline de siz getirin, demiş kızgınlıkla.

--- Biz yeterince pişmanız Bilge Kartal. Lütfen yardımınızı esirgemeyin bizden, diye ısrar etmiş gözü yaşı ocuk.

Bilge Kartal, dağları taşları aşmak için bıkmadan yürüyen, a susuz çocuğa bakmış. Çocuğa yardım etmesi gerektiğine karar vermiş.

--- Atla sırtıma, demiş Kartal.

Gözleri mutlulukla parlayan ocuk, Kartal'ın sırtına atlamış ve tüylerine sıkı sıkıya yapışmış. Bir Őişenin içine Kara Dağ'ın glistanlarından bir tutam gl yaprağı, nehirlerden birkaç damla su koyup gökyüzüne ykselmişler. Rzgrlardan bir nefes esinti, bulutlardan bir tutam pamuk da katmışlar Őişenin içine. Bilge Kartal:

--- Bu sihirli karışımı al ve Gülşehri'nin göbeğinde Őöyle haykır:

“ Kirletirsek Şehrimizi,

Kaybederiz geleceğimizi.

Sahip çıkararak doğaya,

Yaşanacak dünya kalır ocuklara.”

Ardından, elindeki şişeyi aç ve sihirli karışımı etrafa saç. Eğer insanlar gerçekten pişmansa, şehriniz tertemiz olacak ve eski günlerinize kavuşacaksınız, demiş.

Gökyüzünden şehrin göbeğine doğru süzülen dev kanatlı Kartal'ı gören insanlar hemen meydana toplanmışlar. Bilge Kartal'ı ve sırtındaki çocuğu izlerken şaşkınlıktan dona kalmışlar. Çocuk, Kartal'ın sırtından atlayıp kalabalığın önüne gelmiş ve:

“ Kirletirsek şehrimizi,

Kaybederiz geleceğimizi.

Sahip çıkarak doğaya,

Yaşanacak dünya kalır çocuklara.”

diye haykırarak elindeki karışımı etrafa saçmış. O anda şimşekler çakmış, yağmur atıştırmış, nehirler tekrar çağlamaya başlamış. Güneş parlamış, güller açmış, ağaçlar canlanmış, kuşlar cıvılamış. Rüzgar esip çöpleri alıp götürmüştü. Gülşehri eski, güzel haline geri dönmüştü.

Bilge Kartal yuvasına doğru kanatlanırken insanlar, çocuğun bu işi nasıl başardığını bir türlü anlayamamışlar. Kral, saçları güneşten daha sarı, gözleri denizlerden daha mavi, teni süttten daha beyaz çocuğa güldüğü günü hatırlayıp çok utanmış. Azmedenin her işi başarabileceğini herkese gösteren çocuğa bir çuval altın hediye etmiş. Gülşehrinin insanları sonsuza dek mutluluk içinde yaşamışlar.

Gökten üç balık düşmüştü. Biri denize, biri dereye, diğeri de okyanusa.

Denize düşen dalgalarda, dereye düşen akıntıda yüzmüştü.

Okyanusa düşen ise bu masalı okumuştü.